

Arrest

**nr. 150 323 van 2 augustus 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 31 juli 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 27 juli 2015 en van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van 27 juli 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: H. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: M. (...)

nationaliteit: Servië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☒ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Artikel 27 :

☒ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☒ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

☒ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan toegelaten overeenkomstig artikel 6 van de wet van 15/12/1980, of kan niet aantonen de termijn niet te hebben overschreden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 08/07/2011, 27/09/2013).

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene familieleden heeft in België (ouders H. R. (...) en H. E. (...) + broers H. V. (...) en H. E. (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt trouwens op 11/03/2015 ook aan dat ze goed geïntegreerd is in België. Het louter element van goede integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te verrechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten. Gezien de laatste negatieve beslissing werd genomen op een ogenblik dat ze al meerderjarig was (bovendien beiden de Nederlandse taal machtig zijn) en ook aan haar persoonlijk werd betekend, wist ze zeer goed dat zij in onregelmatig verblijf is en het land moest verlaten. Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn, dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij is hier niet op ingegaan. Zij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde haar de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt.

Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) onderdrukt te worden in haar land van herkomst (Servië). Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert op 11/03/2015 verloofd te zijn met de Belgische onderdaan S. S. (...) (dossier DVZ 4879371). In het individueel dossier van betrokkene zitten er geen stukken waaruit blijkt dat er al stappen ondernomen zijn met het oog op huwelijk of wettelijke samenwoning; dit is evenmin het geval in het dossier van de heer S. (...). De heer S. (...) staat ingeschreven in Schaarbeek. Mej. H. (...) verbleef nog steeds bij haar ouders in Kortrijk. Art. 8 EVRM laat een tijdelijke scheiding van partners toe. Het is voor mej. H. (...) steeds mogelijk om een visum met het oog op gezinshereniging te vragen. Zij kan ook een vraag stellen om het inreisverbod; dat t.o.v. haar is ingesteld, te laten opschorten of intrekken om humanitaire redenen, conform artikel 74/12 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de binnenkomst, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op het Belgisch grondgebied.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een paspoort voorzien van een geldige inreisstempel. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Als minderjarige volgde betrokkene de procedures van haar ouders, H. R. (...) (21/11/1964) en H. E. (...) (15/11/1968). Zij hebben een asielaanvraag ingediend op 24/07/2009. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RVV op 26/05/2011. Zij hebben een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 08/07/2011. Zijn ouders dienden op 07/02/2010 ook een regularisatieaanvraag in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 21/06/2011. Deze beslissing werd op 24/06/2011 aan betrokkenen betekend.

Betrokkene heeft op 11/12/2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013. Deze beslissing is op 27/09/2013 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen).

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene familieleden heeft in België (ouders H. R. (...) en H. E. (...) + broers H. V. (...) en H. E. (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt trouwens op 11/03/2015 ook aan dat ze goed geïntegreerd is in België. Het louter element van goede integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te verrechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten. Gezien de laatste negatieve beslissing werd genomen op een ogenblik dat ze al meerderjarig was (bovendien beiden de Nederlandse taal machtig zijn) en ook aan haar persoonlijk werd betekend, wist ze zeer goed dat zij in onregelmatig verblijf is en het land moest verlaten. Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn, dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij is hier niet op ingegaan. Zij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde haar de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt.

Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) onderdrukt te worden in haar land van herkomst (Servië). Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert op 11/03/2015 verloofd te zijn met de Belgische onderdaan S. S. (...) (dossier DVZ 4879371). In het individueel dossier van betrokkene zitten er geen stukken waaruit blijkt dat er al stappen ondernomen zijn met het oog op huwelijk of wettelijke samenwoning; dit is evenmin het geval in het dossier van de heer S. (...). De heer S. (...) staat ingeschreven in Schaarbeek. Mej. H. (...) verbleef nog steeds bij haar ouders in Kortrijk. Art. 8 EVRM laat een tijdelijke scheiding van partners toe. Het is voor mej. H. (...) steeds mogelijk om een visum met het oog op gezinshereniging te vragen. Zij kan ook een vraag stellen om het inreisverbod; dat t.o.v. haar is ingesteld, te laten opschorten of intrekken om humanitaire redenen, conform artikel 74/12 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de binnenkomst, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op het Belgisch grondgebied.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend 08/07/2011, 27/09/2013).

Uit het dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene familieleden heeft in België (ouders H. R. (...) en H. E. (...) + broers H. V. (...) en H. E. (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene haalt trouwens op 11/03/2015 ook aan dat ze goed geïntegreerd is in België. Het louter element van goede integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te verrechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten. Gezien de laatste negatieve beslissing werd genomen op een ogenblik dat ze al meerderjarig was (bovendien beiden de Nederlandse taal machtig zijn) en ook aan haar persoonlijk werd betekend, wist ze zeer goed dat zij in onregelmatig verblijf is en het land moest verlaten. Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn, dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij is hier niet op ingegaan. Zij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde haar de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt.

Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) onderdrukt te worden in haar land van herkomst (Servië). Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een

behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene beweert op 11/03/2015 verloofd te zijn met de Belgische onderdaan S. S. (...) (dossier DVZ 4879371). In het individueel dossier van betrokkene zitten er geen stukken waaruit blijkt dat er al stappen ondernomen zijn met het oog op huwelijk of wettelijke samenwoning; dit is evenmin het geval in het dossier van de heer S. (...). De heer S. (...) staat ingeschreven in Schaarbeek. Mej. H. (...) verbleef nog steeds bij haar ouders in Kortrijk. Art. 8 EVRM laat een tijdelijke scheiding van partners toe. Het is voor mej. H. (...) steeds mogelijk om een visum met het oog op gezinshereniging te vragen. Zij kan ook een vraag stellen om het inreisverbod; dat t.o.v. haar is ingesteld, te laten opschorten of intrekken om humanitaire redenen, conform artikel 74/12 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de binnenkomst, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op het Belgisch grondgebied.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S. G. (...) attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Kortrijk

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Caricole

de betrokkene, H. A. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Caricole"

1.2. De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: H. (...)

voornaam: A. (...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: M. (...)

nationaliteit: Servië

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 27/07/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☒ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011, 27/09/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of

☒ een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 08/07/2011, 27/09/2013. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Haar aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis werd onontvankelijk verklaard op 19/09/2013 (betekend 27/09/2013). Ook de asielaanvraag van 24/07/2009 werd op 26/05/2011 definitief door de RVV verworpen. Een schending van artikel 3 van het EVRM werd niet aannemelijk gemaakt. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft zij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven.

Betrokkene verklaart familieleden te hebben in België (ouders H. R. (...) en H. E. (...) + broers H. V. (...) en H. E. (...)). Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene verklaart aan de politie (administratief verslag 27/07/2015) onderdrukt te worden in haar land van herkomst (Servië). Door het CGVS en de RVV werd echter vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene haalt trouwens op 11/03/2015 ook aan dat ze goed geïntegreerd is in België. Het louter element van goede integratie is onvoldoende om een onregelmatig verblijf te verrechtvaardigen. Feit is dat de hele familie al meerdere malen een bevel om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd en dat zowel asielaanvragen als regularisatieaanvragen voor de hele familie negatief werden afgesloten. Gezien de laatste negatieve beslissing werd genomen op een ogenblik dat ze al meerderjarig was (bovendien beiden de Nederlandse taal machtig zijn) en ook aan haar persoonlijk werd betekend, wist ze zeer goed dat zij in onregelmatig verblijf is en het land moest verlaten. Indien meerdere verblijfsaanvragen negatief zijn, dan wordt verwacht dat de vreemdeling gevolg heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De familie heeft de kans gehad hier vrijwillig aan gevolg te geven, maar zij is hier niet op ingegaan. Zij heeft in eerste instantie in 2013 ook geen inreisverbod gekregen, teneinde haar de kans te geven vrijwillig te vertrekken. Zij konden hiervoor ook de nodige steun ontvangen teneinde de terugkeer te vergemakkelijken. De familie heeft hier geen gebruik van gemaakt.

Betrokkene beweert op 11/03/2015 verloofd te zijn met de Belgische onderdaan S. S. (...) (dossier DVZ 4879371). In het individueel dossier van betrokkene zitten er geen stukken waaruit blijkt dat er al stappen ondernomen zijn met het oog op huwelijk of wettelijke samenwoning; dit is evenmin het geval in het dossier van de heer S. (...). De heer S. (...) staat ingeschreven in Schaarbeek. Mej. H. (...) verbleef nog steeds bij haar ouders in Kortrijk. Art. 8 EVRM laat een tijdelijke scheiding van partners toe. Het is voor mej. H. (...) steeds mogelijk om een visum met het oog op gezinshereniging te vragen. Zij kan ook een vraag stellen om het inreisverbod; dat t.o.v. haar is ingesteld, te laten opschorten of intrekken om humanitaire redenen, conform artikel 74/12 § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de binnenkomst, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen op het Belgisch grondgebied.

Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole.”

2. Betreffende de rechtspleging

2.1. Inzake het aangevochten inreisverbod

Artikel 39/82 § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Te deze wordt vastgesteld dat het inreisverbod (bijlage 13^{sexies}) geen verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel betreft. Het betreft een beslissing die gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering (cf. 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet).

Het inreisverbod is geen verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering bij uiterst dringende noodzakelijkheid krachtens artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet kan worden geschorst. Overeenkomstig artikel 39/82 § 4 van de Vreemdelingenwet is de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorbehouden voor de gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

In de mate dat voorliggend verzoekschrift gericht is tegen het inreisverbod - de tweede bestreden beslissing - is het onontvankelijk.

2.2. Inzake het onderdeel van het verzoekschrift *“Nopens de eenheid van het gezin”*

2.2.1. Verzoekster stelt dat huidig beroep zich beperkt tot de beslissingen genomen jegens haar. Verzoekster verzoekt de Raad uitdrukkelijk dat indien de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten van een ander gezinslid wordt geschorst, ook de tenuitvoerlegging van de jegens haar genomen beslissingen worden geschorst. Verzoekster verwijst naar de eenheid van het gezin, zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

2.2.2. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster in haar middel dat gebaseerd is op artikel 8 EVRM enkel verwijst naar haar verlovings met de heer S., met wie zij een huwelijksfeest plant in Servië op 6 augustus 2016. Blijkens haar relaas is de heer S. S. van Belgische nationaliteit. De heer S. S. kan dan ook niet het voorwerp uitmaken van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de schorsing kan worden gevorderd. Uit de Bijlage 13^{septies} blijkt dat verzoekster in België familieleden heeft (haar ouders en twee broers) maar verzoekster voert dienaangaande geen concrete argumentatie aan.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (Bijlage 13^{septies})

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering wordt ook niet betwist door verweerder en staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moelijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekende partij beroept zich onder meer op artikel 8 EVRM.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.3.1. Verzoekster verwijst naar haar verloving met de heer S. S., een Belgisch onderdaan. Verweerder was hiervan op de hoogte ingevolge de vrijheidsberoving van verzoekster op 11 maart 2014; de relatie blijkt ook uit de publicatie op het Facebookprofiel van verzoekster van 19 oktober 2014. Verzoekster zal blijkens de traditie het huwelijk vieren in Servië. In Servië werd de zaal reeds gereserveerd en het feest zal plaatsvinden op 6 augustus in Presheve. Verzoekster en haar verloofde studeren nog en zijn gedomicilieerd bij de respectievelijke ouderlijke families. Van zodra één van beiden tewerkstelling zal hebben gevonden, zullen zij feitelijk gaan samenwonen.

3.3.3.2. Verzoekster houdt voor een relatie te hebben met de heer S. S., maar het blijkt dat verzoekster en haar partner actueel nog geen stappen hebben gezet om deze relatie te officialiseren middels een huwelijk of via wettelijke samenwoonst. Beide partners verblijven ook nog bij hun ouders. Er wordt in het verzoekschrift melding gemaakt van een huwelijksviering in augustus 2016 in Servië, maar dit voornemen zal slechts binnen een jaar gerealiseerd worden.

Daargelaten de vraag of deze verloving, waarbij de partners feitelijk zelfs nog niet bij elkaar verblijven, al kan aangenomen worden als een gezinsleven, dient vooreerst te worden opgemerkt dat vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 8 EVRM stelt dat dit artikel 8 geen recht garandeert op de keuze van de meest geschikte plaats om het familieleven te ontwikkelen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met haar verloofde een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 EVRM, stelt de Raad vast dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er concrete en precieze economische, sociale of culturele onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Verzoekster brengt geen gegeven bij waarom het (aanstaande) gezinsleven zich niet elders kan situeren, bijvoorbeeld in Servië alwaar ze blijkbaar het huwelijk (minstens de huwelijksviering) op 6 augustus 2016 hebben georganiseerd. Te dezen dient ook in aanmerking genomen te worden dat de verzoekster en haar partner in België zelf nog bij hun ouders en in verschillende steden wonen. Ze wonen actueel nog niet feitelijk samen zodat een tijdelijke feitelijke scheiding niet onoverkomelijk is, zeker gelet op de voorhanden zijnde communicatiemiddelen. De bestreden beslissing verhindert niet dat haar partner haar bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën verzoekster in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en de banden met hem verder te onderhouden.

Verweerder laat terecht gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging in de bestreden beslissing werd overwogen dat het voor de verzoekster steeds mogelijk is een visum met het oog op gezinshereniging aan te vragen, desgevallend nadat een aanvraag is ingediend om het opgelegde inreisverbod te laten opschorten of opheffen.

De ongestaafde bewering van verzoekster dat deze mogelijkheid tot opheffing of opschorting van louter theoretische aard is, volstaat allerm minst om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing. Verzoekster kan hoe dan ook niet gevolgd worden waar zij voorhoudt dat de verderzetting haar gezinsleven voor drie jaar onmogelijk zou gemaakt worden, onder meer gelet op de geplande huwelijksviering in augustus 2016 te Servië.

De grief gebaseerd op de schending van artikel 8 EVRM is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde middelen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift geeft verzoekster als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat dit voortvloeit uit de schending van artikel 8 EVRM en artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM. Geen enkel redelijk mens zou volgens verzoekende partij kunnen betwisten dat de gedwongen verwijdering een ernstig nadeel vormt, en dat zij hierdoor ernstig geschaad wordt. De verzoekende partij meent tot slot dat de bestreden beslissing haar verhindert in de uitoefening van haar subjectief recht op grond van artikel 20 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst d.d. 14.06.1985 omwille van het opgelegde inreisverbod.

3.4.2.2. Verzoeker kan gelet op de bespreking van de grieven inzake de aangevoerde schending van 8 EVRM (cf. punt 3.3) niet worden gevolgd.

Het blijkt dat verzoekster inmiddels nagenoeg 21 jaar is en zij bijgevolg een meerderjarige vrouw is op wie geen schoolplicht meer berust. Het is tevens niet aannemelijk dat de investeringen in haar opleiding volstrekt zinloos dreigen te worden. Verweerder wijst er terecht op dat de verzoekende partij reeds verscheidene getuigschriften behaalde in het kader van haar beroepsopleiding, zodat niet ernstig kan voorgehouden worden dat zij bij een gebeurlijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing met de aangeleerde vaardigheden van nul zou moeten herbeginnen. De voorgehouden schending van artikel 2 van het Eerste Protocol bij het EVRM wordt geenszins aannemelijk gemaakt. Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde Verdragsluitende Staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast. (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252105 en 18454106, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.) De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoont dat er in haar land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen, laat staan een vervolg van de opleiding als zorgkundige die zij volgt.

Inzake het inreisverbod wordt vooreerst verwezen naar het gestelde sub 2.1. Ten overvloede wordt opgemerkt dat verweerder terecht stelt dat de verzoekster in toepassing van artikel 74/12, §2 van de Vreemdelingenwet een aanvraag tot opheffing of opschorting van het opgelegde inreisverbod kan indienen, nadat het bewijs geleverd wordt dat conform opgelegde verwijderingsbeslissing het Belgisch grondgebied verlaten werd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. FRANSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. FRANSEN

W. MULS